

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2014 r. M. P. przyjechał pociągiem z P. do W.. Około południa wysiadł na Dworcu Centralnym. O godzinie 12:11 korzystając z głównego wejścia od strony jezdni północnej Dworca wszedł do Centrum Handlowego (...). Alejką na wprost wejścia udał się do punktu sprzedaży (...), należącego do Spółki (...), gdzie podszedł do ekspozycji wystawionej wewnątrz sklepu. Z plecaka wyjął cążki do paznokci, podniósł tablet (...) o numerze (...) o wartości 3000 zł, przeciął przewód zabezpieczenia antykradzieżowego i zabrał urządzenie owinąwszy je w katalog firmowy (...). Następnie M. P. zdjął i wyrzucił zabezpieczenie ze skradzionego (...). Około godziny 12:30 M. P. opuścił centrum handlowe. W międzyczasie telefonicznie skontaktował się ze znajomym o imieniu K., z którym umówił się na spotkanie. Na pętli autobusowej przy ul. (...) wsiadł w autobus, którym udał się na P., gdzie spotkał się z w/w znajomym. Spotkanie trwało około 30 minut.

Około 17:00 M. P. udał się do Centrum Handlowego (...), gdzie chodził po różnych sklepach, w tym elektronicznych, badając zabezpieczenia gablot. Jego zachowanie zwróciło uwagę funkcjonariuszy Komisariatu (...) Policji st. post. P. J. i podkom. P. P. (1) pełniących służbę w nieumundurowanym patrolu, którzy podjęli jego obserwację. O godzinie 17:31 M. P. wszedł do sklepu (...). Wewnątrz podszedł do regału, z którego podniósł telefon (...) 5S o numerze (...) o wartości 2799 zł. Cążkami do paznokci przeciął kabel zabezpieczający i włożył telefon do lewego rękawa swojej kurtki, po czym wyszedł ze sklepu. Gdy opuścił CH (...) wyjściem na ul. (...), podeszli do niego funkcjonariusze J. i P., doprowadzili go do pomieszczenia policyjnego na terenie Dworca PKP W. Wileńska, a następnie przeszukali go, ujawniając przy nim tablet i telefon z uszkodzonym urządzeniem zabezpieczającym. Wobec podejrzenia popełnienia czynu zabronionego dokonali zatrzymania M. P. oraz zabezpieczenia przedmiotów.

W dniu 18 maja 2014 r. osoby upoważnione przez pokrzywdzonych (...) S.A. (O.) oraz (...) S.A. odebrały za pokwitowaniem skradzione przedmioty (k. 66, 68, 69).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego M. P. (k. 45-46, 229-230), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 4-6), zeznań świadka E. K. (k. 8-10), zeznań świadka P. J. (k. 14-15), zeznań świadka H. P. (k. 18-21, 75-76), zeznań świadka Ł. W. (k. 28-30), protokołu przeszukania pomieszczeń (k. 22-26, 78-79), danych osobopoznawczych (k. 17, 47, 80), protokołów oględzin rzeczy – iPhone i iPad (k. 36-41), protokołu zajęcia mienia ruchomego (k. 49-50), protokołu zatrzymania rzeczy – nagrania z K. (k. 51-55), protokołu oględzin nagrania z monitoringu (k. 57-63), protokołu oględzin nagrania z monitoringu – Złote T. (k. 90-92).

W toku postępowania przygotowawczego M. P. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyczerpujące wyjaśnienia, w których opisał swoje czynności po przyjeździe do W., w tym dokonanie kradzieży w salonie (...) na terenie centrum Złote T. poprzez przecięcie cążkami kabla alarmu. Wskazał, że następnie pojechał na P., spotkał się ze znajomym o imieniu K., a później już samodzielnie udał się do centrum handlowego (...), gdzie chodził po sklepach z zamiarem ukradzenia czegokolwiek. Wreszcie w sklepie (...) dokonał kradzieży telefonu poprzez przecięcie kabla urządzenia zabezpieczającego. Gdy tylko opuścił centrum handlowe, został ujęty przez funkcjonariuszy (k. 45-46).

Podczas rozprawy głównej ponownie przyznał się do winy i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, z tym że zaznaczył, iż w CH (...) nie działał ze z góry powziętym zamiarem, a jedynie skorzystał z nadarzającej się okazji (k. 229-230).

Sąd zważył co następuje

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. P., albowiem były one szczegółowe, wyczerpujące, a także zbieżne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia

zarzucanych mu czynów i opisał sposób ich dokonania. Przedstawiona przez niego wersja w pełni koresponduje zabezpieczonymi w sprawie nagraniami monitoringu oraz z zeznaniami złożonymi przez świadków, szczególnie przez P. J..

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka P. J., który jako funkcjonariusz Komisariatu (...) Policji w W. w ramach wykonywanych obowiązków służbowych podjął obserwację oskarżonego na terenie dworca PKP W. Wileńska i CH (...), a następnie dokonał jego zatrzymania i przeszukania. Zeznania złożone przez świadka są logiczne, spójne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Należy stwierdzić, iż świadek będąc osobą obcą dla oskarżonego nie miał powodu aby bezpodstawnie go obciążać, jednocześnie jako funkcjonariusz publiczny wykonywał czynności służbowe, a więc działał w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Okoliczności przez niego wskazane znajdują potwierdzenie w treści sporządzonej dokumentacji procesowej. Tym samym zeznania P. J. uznać należało za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia.

Sąd dał wiarę relacji Ł. W., który jako sprzedawca w placówce (...) w CH (...) opisał sposób zabezpieczenia eksponowanego w salonie towaru oraz okoliczności wykrycia kradzieży (...) nr (...). Zważywszy jednak, że nie był on bezpośrednim świadkiem zdarzenia jego zeznania miały ograniczoną wartość przy ustalaniu stanu faktycznego.

Podobnie Sąd ocenił relację E. K.. Jej wiedza ograniczyła się jedynie do faktu, iż w dniu 15 maja 2014 r. nieznanemu jej sprawcy na terenie sklepu (...), gdzie jest zatrudniona dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki (...) S5 G. o numerze (...).

Również zeznania H. P., acz uznane przez Sąd za wiarygodne, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Matka oskarżonego ma bowiem ograniczony kontakt z synem, wiedziała jedynie, iż przebywa on głównie zagranicą i krótko przedtem odbywał karę pozbawienia wolności.

W trakcie rozprawy Sąd uznał za ujawnione bez odczytywania zeznania E. K. (k. 8-10), P. J. (k. 14-15), H. P. (k. k. 18-21, 75-76) oraz Ł. W. (k. 28-30) złożone w trakcie postępowania przygotowawczego uznając wobec braku sprzeciwu stron, iż bezpośrednio przeprowadzenie tych dowodów nie jest niezbędne.

Istotnymi dowodami w sprawie są zabezpieczone nagrania monitoringu. Nagranie z CH (...) obejmuje obraz na wejście do centrum od strony jezdni północnej Dworca Centralnego. O godzinie 12:11:50 osoba odpowiadająca rysopisowi oskarżonego wychodzi z drzwi obrotowych i kieruje się w stronę centralnej alejki, zaś o godzinie 12:31:41 mężczyzna ten opuszcza centrum przez te same drzwi, za drzwiami skręca w lewo trzymając przy uchu jakiś przedmiot jakby rozmawiał przez telefon. Na obrazie z kamery obejmującej wyjście w stronę Dworca o godzinie 12:32:31 widać tego samego mężczyznę idącego w kierunku ul. (...) i rozmawiającego przez telefon (k. 90-92). Na nagraniu z monitoringu w sklepie (...) w CH (...) widać, jak mężczyzna odpowiadający wyglądem oskarżonemu o godzinie 17:31 wchodzi do sklepu, podchodzi do regału ustawionego pośrodku sklepu, zatrzymuje się przy nim, odkłada trzymaną w ręce gazetę, ogląda telefon wyeksponowany na regale, rozgląda się, zabiera gazetę, odchodzi w głąb sklepu, po czym wraca do regału, zabiera telefon i chowa go w gazetę, a następnie udaje się do wyjścia, wychodząc ze sklepu o godzinie 17:33 (k. 56-63).

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu przeszukania osoby (k. 4-6), protokołu przeszukania pomieszczeń (k. 22-26, 78-79), danych osobopoznawczych (k. 17, 47, 80), protokołów oględzin rzeczy – (...) i (...) (k. 36-41), protokołu zajęcia mienia ruchomego (k. 49-50), protokołu zatrzymania rzeczy – nagrania z (...) (k. 51-55), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści. Dane o karalności (k. 82-89, 120-127) miały znaczenie uzupełniające.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k. Sąd uznał, iż nie ulega wątpliwości, że oskarżony M. P. w dniu 15 maja 2014 roku w sklepie (...) w Centrum

Handlowym (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia (...) marki (...) o numerze (...) wraz z zabezpieczeniami antykradzieżowymi, czym spowodował straty w wysokości 3000 zł na szkodę (...) S.A. oraz w sklepie (...) w Centrum Handlowym (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego iPhone o numerze (...) wraz z zabezpieczeniem antykradzieżowym, czym spowodował straty w wysokości 2799 zł na szkodę (...) S.A., czym wypełnił znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przestępstwo stypizowane w przywołanym artykule skierowane jest przeciwko własności, posiadaniu oraz prawom rzeczowym i obligacyjnym do rzeczy ruchomej przedstawiającej wartość majątkową poprzez jej zabór w celu przywłaszczenia. Znamiona tego czynu zabronionego wyczerpuje bezprawny zabór cudzego mienia, przedstawiającego wartość materialną, w zamiarze przywłaszczenia, przy czym zabór mienia następuje bezprawnie, bez żadnej do tego podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, od której mienie zabrano (wyrok SN z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Konstytutywną cechą przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. jest zamiar przywłaszczenia, bez względu na to, jaka była pobudka działania sprawcy. Nadmienić przy tym trzeba, że działanie z zamiarem przywłaszczenia rzeczy nie jest równoznaczne z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bowiem zabór cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia może wynikać z pobudek całkowicie odmiennych niż osiągnięcie korzyści majątkowej (por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Komentarz do art. 278 k.k. [w:] A. Zoll (red) i in., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze 2006). Przekładając powyższe na realia rozpatrywanej sprawy wskazać trzeba, iż M. P. dokonał bezprawnego zaboru urządzeń elektronicznych ze sklepów spełniając tym samym przesłanki przewidziane w art. 278 § 1 k.k.

Zważywszy ponadto, że M. P. popełnił dwa czyny zabronione z wykorzystaniem takiej samej sposobności tego samego dnia w odstępie zaledwie około pięciu godzin, Sąd w oparciu o art. 91 § 1 k.k. uznał, że przestępstwa te stanowią ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność M. P. – w tym także za przestępstwa przeciwko mieniu – tak w kraju jak i zagranicą, a także fakt, iż dopuścił się on kradzieży w ciągu tygodnia od chwili zwolnienia go z zakładu karnego po odbyciu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., co świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji (k. 82-89, 120-127).

Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy oraz wystąpienie z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu M. P. kara 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w wymiarze zaproponowanym w trakcie rozprawy głównej w trybie art. 387 k.p.k., jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele o których mowa w art. 53 § 1 k.k. Przy określaniu wymiaru kary Sąd miał na uwadze, iż przestępstwo kradzieży charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, albowiem godzi w tak podstawowe dobra prawne jakimi są prawo własności, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy. Sąd nie miał jednocześnie wątpliwości, że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do oskarżonego występuje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnieje uzasadniałoby zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu tylko orzeczenie w stosunku do M. P. bezwzględnej kary, która będzie realnie wykonywana i stanowić będzie odczuwalną dolegliwość, przyczyni się do zmiany jego postępowania i skłoni do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Na poczet orzeczonej kary stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w niniejszej sprawie od dnia 15 maja 2014 r. godz. 18:00 do dnia 16 maja 2014 r. godz. 14:45.

W myśl art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody. Naprawienie szkody to w szczególności wyrównanie straty, którą poszkodowany poniósł. Z tego względu w chwili wyrokowania sąd musi uwzględnić rozmiary pokrytej już szkody, w szczególności wartość uprzednio odzyskanego w stanie nie pogorszonym

mienia (wyrok SN z 29 marca 2011 r., III KK 392/10, LEX nr 794161). W realiach rozpatrywanej sprawy pokrzywdzeni w dniu 18 maja 2014 r. odebrali za pokwitowaniem skradzione im przedmioty w stanie nieuszkodzonym (k. 66, 68, 69). Tym samym wyrządzona im szkoda faktycznie została już wyrównana. W tych okolicznościach niecelowym było rozstrzygnięcie w wyroku w przedmiocie naprawienia szkody.

Przepadek dowodu rzeczowego w postaci części opisanych w wykazie Drz (...) pod poz. 3 jako przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa orzeczony został w oparciu o normę art. 44 § 2 k.k.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).